

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. srpna 2019, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Liškové a soudců JUDr. Věry Trojanové a JUDr. Blanky Bedřichové, **odvolání obžalovaného J. P.**, nar. [redacted] proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. června 2019, sp. zn. 4 T 201/ 2015, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** toliko ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 46 odst. 1 tr. zákoníku se **upouští od potrestání obžalovaného.**

Jinak zůstal nedotčen.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. 4 T 201/2015, byl obžalovaný J. P. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, pošk. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR byla dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Uvedeného přečinu se dle skutkových zjištění obvodního soudu obžalovaný dopustil tím, že „dne 18.12.2014 kolem 19:50 hod. , jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda [redacted] r.č. [redacted] ulicí [redacted] ve směru od ulice [redacted] v blízkosti VO č. [redacted] se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, když jeho pozornost byla odpoutána chováním manžela poškozené P. S. který stál na protější straně vozovky a značně gestikuloval a hlasitě volal na P. S. která přecházela vozovku mimo vyznačený přechod a ne kolmo k místu, kam měla namířeno, a v důsledku toho narazil, prakticky při pravém okraji vozovky ve směru své jízdy

do chodkyně P. S. nar. přecházející komunikaci ulice z pohledu řidiče z levé strany a nárazem jí způsobil

to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12-18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.“

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný do výroku o vině i trestu, které velmi podrobně odůvodnil prostřednictvím své obhájky.

4. Poukazuje na předchozí rozhodování nalézacího i odvolacího soudu, jakož soudu dovolacího a následně Ústavního soudu, jehož rozhodnutí pak cituje a rozebírá. Uvádí, že od počátku soudního řízení poukazoval na špatnou viditelnost v době události, která byla ovlivněna světly protijedoucích aut, odlesky mokré vozovky a počínajícím deštěm, nemůže pak souhlasit ani se závěry revizního ústavního znaleckého posudku v tomto směru, kdy pak rozebírá tento ústavní posudek, jakož zmiňuje i předchozí znalecké posudky z oboru dopravy, a to znalecké posudky Ing. Kuhna a Ing. Tůmy s tím, že k otázce viditelnosti, na kterou upozornil i Ústavní soud ČR, se znalecký ústavní posudek nevyjádřil a tuto problematiku neobjasnil ani zpracovatel, Ing. Mrázek, u hlavního líčení, kdy i jeho výpověď dopodrobna rozebírá. Namítá, že jeho vina za nehodový děj byla shledána pouze ze skutečnosti, že došlo ke střetu jeho vozidla s poškozenou, přičemž Ústavní soud v nálezů upozornil na to, že závěr o trestně právním zavinění nelze dovozovat z pouhého faktu, že došlo ke škodlivému následku za účasti třetí osoby. Soudní ústav nepracoval se stanovením viditelnosti chodkyně a nepracoval ani s faktem, že se na krátkou chvíli v době řízení vozidla otočil směrem k manželu poškozené z důvodu jeho nestandardního chování u krajnice vozovky, nebyl vzat v potaz ani fakt, že mohl chodkyni nějakou chvíli překrývat levý sloupek čelního skla a že se tato mohla dostat mimo zorné pole řidiče nebo na jeho okraj. Nemůže souhlasit ani s reakční dobou 1 sekundy, za každé situace, bez ohledu na denní dobu. V tomto směru odkazuje na odbornou literaturu, kdy reakční dobou se podrobně zabývá např. Ing. Aleš Kaplánek ve své disertační práci, přístupné na webových stránkách, kdy z této cituje, uzavírá, že dle této odborné práce vyplývá, že reakční doba se může lišit, nikoli, že vždy je reakční doba 1 s., přičemž každá desetina sekundy je důležitá, neboť vozidlo za takovou dobu může ujet rozhodující vzdálenost. Zpracovatel ústavního znaleckého posudku očividně stranil poškozené, neboť opakovaně uváděl, že ta nemohla vědět, že ji řidič vozidla nevidí, klade otázku, jestli vůbec byla schopna odhadnout rychlost přijíždějícího vozidla, považuje za běžnou dopravní situaci, že v 6 hodin večer 18. 12. přechází chodec mimo přechod pro chodce, zmiňuje, že i pro chodce platí pravidla provozu na pozemních komunikacích, když pak znalec obžalovaného označuje za kvalifikovaného účastníka silničního provozu oproti poškozené, kterou hodnotí jako nekvalifikovaného účastníka, byť jde o dospělou a svéprávnou osobu, veškerou odpovědnost za střet a možnost jeho odvrácení přenáší na řidiče. Soud prvního stupně pak v tomto směru, na podkladě znaleckého posudku Ing. Mrázka, uzavřel, že obžalovaný místo zná a ví, že se kolem trafiky vyskytují lidé popíjející pivo, nicméně situace nebyla nestandardní kolem svědka S. z tohoto důvodu, s čímž odvolatel souhlasit nemůže, neboť nestandardní situace svědka S. byla v tom, že prudkým rozhazováním rukama na krajnici vozovky na sebe strhl jeho pozornost, proto nemohl vědět a předpokládat, že v tu samou chvíli se u pravé krajnice nachází poškozená. Není běžné, že občané postávají u krajnice a rozhazují rukama, a to ani na daném místě, musel proto vyloučit, že se např. nejedná o podnapilého člověka, který se chystá vstoupit do

komunikace a ohrozit tak provoz na pozemní komunikaci. Poukazuje na to, že jízdní pruh mezi vozem obžalovaného a svědkem S [redacted] je široký toliko asi 3 metry, není tedy problém pro člověka stojícího u levé krajnice ohrozit řidiče ve vzdálenějším pruhu právě např. vhozením předmětu na jeho vozidlo, jeho reakce byla proto zcela legitimní a přirozená, což konstatuje i Ústavní soud ČR. V danou chvíli jedině jednání svědka S [redacted] naznačovalo, že by mohl porušit pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích vzhledem k jeho nestandardnímu a nepředvídatelnému jednání na krajnici vozovky, na což právě on – obžalovaný včas reagoval, poškozenou pak zaznamenal až těsně před střetem. Nemohl proto předem vědět, že se ve vozovce nachází další chodec porušující pravidla silničního provozu. Ani znalec nebyl schopen určit, na jakou vzdálenost byla poškozená pro obžalovaného za daných optických podmínek viditelná. Není proto možné uzavřít, že mohl poškozenou ještě včas pozorovat. Poukazuje na vyjádření Ústavního soudu v tom směru, že jde-li o posouzení trestní odpovědnosti řidiče za nehodu, je nutné zohlednit jednak to, že se řidič svým jednáním dopustil porušení konkrétních právních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích i to, zda měl možnost a schopnost předvídat, že k nehodě dojde, přičemž se uplatní tzv. princip omezené důvěry v dopravě. Nelze bez dalšího přisvědčit tvrzení soudu prvního stupně, že řidič musí vždy předpokládat porušení pravidel silničního provozu ze strany ostatních účastníků. Nálezací soud pak se tímto právním názorem Ústavního soudu neřídil, ač je pro něho závazný. On sám se řídil příslušnými ustanoveními zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, konkrétně ust. § 4 písm. a), písm. b) a § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, naopak poškozená porušila nejen ust. § 4 tohoto zákona, ale i ust. § 54 odst. 2 a odst. 3, které pak cituje. Nadto poškozená, zcela vědomě přecházela vozovku šikmo, nikoli kolmo k její ose, a dle výpovědi svědka M [redacted] se před vstupem do vozovky ani nerozhlédla, přičemž dle vlastní výpovědi viděla příjíždějící vozidlo, dokonce měla popoběhnout, to dokládá, že si byla vědoma i jeho blízkosti, přesto do jízdního pruhu obžalovaného vstoupila a zcela vědomě, tedy porušila stanovená pravidla, oproti němu, který ji neviděl, a je mu kladeno za vinu, že měl její přítomnost ve vozovce předpokládat, blíže pak tuto problematiku rozebírá.

5. Poukazuje na to, že Ústavní soud uvedl, že musí být zanedbána potřebná míra opatrnosti, kterou nelze činit pouze na základě zpětné úvahy, že došlo-li ke škodlivému následku, byla automaticky potřebná míra opatrnosti zanedbána. Dle soudu prvního stupně měl předpokládat výskyt poškozené ve vozovce pouze s ohledem na skutečnost, že dané místo zná, ač tu nebyly žádné další okolnosti takové skutečnosti nasvědčující. To nemůže obstát v souladu s citovaným nálezem, neboť v takovém případě by měl řidič předpokládat kdykoliv cokoli, neboť vždy by se našel důvod, proč měl ten konkrétní řidič tu kterou situaci předpokládat, což je v přímém rozporu s principem omezené důvěry v dopravě. Z jeho pohledu žádné konkrétní okolnosti nenasvědčovaly tomu, že se ve vozovce chodec nachází. Poukazuje na závěry Ústavního soudu, že upoutání pozornosti obžalovaného manželem poškozené je přirozenou reakcí člověka na méně obvyklou situaci, tento moment je zapotřebí vzít v úvahu, což dle jeho názoru nálezací soud neučinil a tento názor Ústavního soudu nerespektoval, ohlédnutí za svědkem S [redacted] je mu stále přičítáno k vině. Nemůže pak souhlasit se závěrem znalce, že pokud někdo jede tak nízkou rychlostí jak jel on, je něco špatně na straně řidiče, když pak není schopen situaci vyřešit. Znalec nevzal v úvahu veškeré relevantní skutečnosti, a to zejména ohlédnutí po svědku S [redacted] v úvahu, což pak rovněž blíže rozebírá. Poukazuje na to, že od počátku řízení uvádí, že při poskytování první pomoci poškozené cítil z dechu alkohol, byť nebyl schopen určit, zda ho cítil z poškozené či jejího manžela, vyšetřující policista, S [redacted] mu pak sdělil, že nemá informaci

o tom, že by dechová zkouška u poškozené byla provedena, pak se ve spise objevila informace v protokolu o nehodě, že zkouška na alkohol byla provedena s negativním výsledkem, objevila. Byť v soudním řízení žádal zajištění výstupu z přístroje, kterým měla být údajná dechová zkouška prováděna, nalézací soud k tomu přistoupil až nyní a výstup se už nepodařilo zajistit. Nelze proto vyloučit, že poškozená byla pod vlivem alkoholu, což mohlo její jednání ovlivnit.

6. Poukazuje na nepřiměřenost trestu, kdy soud nevzal v potaz délku trestního řízení a dobu, která od podání obžaloby již uplynula, jakož i skutečnost, že se již jedná o třetí odsuzující rozsudek. Má proto pocit, že prvoinstanční soud se jej snaží shledat vinným a potrestat ho za každou cenu, a to i za cenu porušení příslušných zákonných ustanovení a závazných názorů Ústavního soudu. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení nebo, aby ho zprostil obžaloby.

7. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr.ř. přezkoumal z podnětu podaného odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

8. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány podstatné procesní vady, které by měly za následek jeho zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, právo obžalovaného na obhajobu bylo respektováno. Soud prvního stupně provedl dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci tak, jak mu to ukládá trestní řád v ustanovení § 2 odst. 5. Řádně provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalovaného, tyto řádně provedené důkazy pak hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, který stanoví, že orgány trestního řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Řádně zjištěný skutkový děj posoudil obvodní soud správně i po stránce právní, takže výroku o vině nelze ničeho vytknout, vina obžalovaného byla provedenými důkazy bezpečně prokázána. Odvolací soud v této souvislosti musí poukázat na skutečnost, že proces hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu, do tohoto procesu může odvolací soud vstupovat toliko ojedinele, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy soudem I. stupně nejsou hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či vyzdvihovány důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného na úkor důkazů svědčících v jeho neprospěch a naopak. To se v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem do hodnocení důkazů zasahovat.

9. S námitkami obžalovaného, které směřují do výroku o vině, se odvolací soud ztotožnit nemůže, jeho vina popsaným nedbalostním jednáním byla ve věci provedenými důkazy prokázána. Též odvolací soud poukazuje na skutečnost, že ve věci nalézací soud meritorně rozhodoval nyní napadeným rozsudkem již potřetí. Obžaloba byla podána dne 21. 8. 2015, poprvé nalézací soud rozhodl rozsudkem dne 22. 3. 2016, kdy obžalovaného uznal vinným shodně jako v nyní napadeném rozsudku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 6-ti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 14 měsíců, poškozená P. S. a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, byly se svými nároky odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních. K odvolání obžalovaného pak Městský soud v Praze jako soud odvolací zrušil tento první meritorní rozsudek v neveřejném zasedání usnesením dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c),

f) tr. řádu, a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, kdy napadený rozsudek, jeho odůvodnění, nespĺňovalo podmínky ust. § 152 odst. 1 tr. řádu, navíc se nalézací soud ani nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědků navzájem a s rozpory v závěrech znaleckých posudků Ing. Kühna a Ing. Tůmy, přičemž se nejedná o rozpory nepodstatné, a dal. Nově pak nalézací soud ve věci meritorně rozhodl dne 19. 9. 2016, kdy opět shledal obžalovaného vinným citovaným jednáním, které shodně právně kvalifikoval, přičemž obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, poškozená VZP ČR odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, tento rozsudek nabyl právní moci dnem 5. 1. 2017, kdy odvolací soud usnesením, sp. zn. 6 To 521/2016, zamítl dle § 256 tr. řádu odvolání obžalovaného. Ve věci následně rozhodoval Nejvyšší soud dne 28. 6. 2017, kdy usnesením, sp. zn. 4 Tdo 664/2017, dle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu odmítl dovolání obžalovaného, ten pak podal ústavní stížnost, nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. I. ÚS 3765/17, byly usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 4 Tdo 664/2017, Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 521/2016, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 4 T 201/2015, zrušeny, neboť bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud dospěl k závěru, že ve věci provedené dokazování dosud nepředstavuje dostatečný základ pro rozhodnutí o vině obžalovaného. Nalézací soud ani soud odvolací se řádně nevypořádaly s návrhy obhajoby na doplnění dokazování v podobě návrhu na vypracování revizního znaleckého posudku z oboru dopravy a vyžádáním výsledků dechové zkoušky poškozené, ani dovolací soud pak nenapravit zásadní rozpory mezi skutkovými zjištěními a přijatými právními závěry a jejich následné pomnutí v rámci dalšího dokazování. Soudy se dostatečně nezabývaly hodnocením skutkového zjištění, že manžel poškozené upoutal pozornost stěžovatele svým chováním a je nerealistická úvaha nalézacího soudu, že tím neměla být rozptýlena pozornost stěžovatele, bylo-li by tomu tak, šlo by o přirozenou reakci člověka na konkrétní méně obvyklou situaci. Ústavní soud pak rozebírá v tomto ohledu i znalecké posudky „z dílny“ Ing. Kühna a z „pera“ Ing. Tůmy, které se řádně nevypořádaly s viditelností a reakční dobou stěžovatele, připomíná dosavadní závěry stran principu omezené důvěry v dopravě a trestní odpovědnosti řidiče za dopravní nehodu, a to i s ohledem na dosavadní judikaturu (IV. ÚS 3159/15, rozsudek NS ČSR, sp. zn. 3 Tz 20/81 a dal., jakož LZPS – čl. 2 odst. 3, čl. 1 a čl. 37 odst. 3, jakož III. ÚS 2065/15 ze dne 31. 5. 2016).

10. Pokud jde o nyní napadený rozsudek, nalézací soud i odvolací soud jsou samozřejmě vázány právním názorem Ústavní soudu, vysloveným v citovaném nálezu (viz. čl. 516 – 521), ve věci tedy bylo doplněno dokazování revizním znaleckým posudkem z oboru doprava, a to ústavním posudkem, který vypracovala Dopravní fakulta Jana Pernera Univerzity Pardubice (čl. 539 a násl.), jakož byla opatřena dokumentace ohledně provedení orientační dechové zkoušky obou účastníků nehody (obžalovaného i poškozené), a to v obou případech s negativním výsledkem (čl. 588 – 589). Ústavní znalecký posudek z oboru doprava pak řádně řešil zadané otázky, jeho úkolem bylo vypracovat nový znalecký posudek z oboru doprava ohledně nehody popsané v obžalobě, vyhodnotit oba stávající znalecké posudky znalců Ing. Pavla Tůmy a Ing. Oto Kühna i jejich vyjádření v rámci hlavních líčení a zaujmout k tomuto stanovisko, přičemž pokud znalci ústavu dospějí na základě předložených důkazů, které tvoří obsah spisu, k jiným závěrům, necht' zodpoví dotazy 1) zda k dopravní nehodě mohlo dojít tak, jak je popisováno obžalobou, 2) zda k rozsahu poškození vozidla a zranění poškozené, jakož s ohledem na zajištěné důkazy, je možné z technického hlediska učinit zjištění, jak mohlo dojít k nehodovému ději, 3) stanovit skutečný

průběh nehody z technického hlediska na základě zajištěných důkazů, 4) zda z předložených důkazních materiálů je možno zjistit jak dlouho před nehodou vstoupila poškozená do vozovky, jak se v ní pohybovala, zda mohla sledovat příjezd vozidla obžalovaného, 5) zda mohla chodkyně reagovat na jízdu automobilu ve vozovce, 6) jak mohli účastníci zabránit nehodě, 7) jaká byla možnost obžalovaného reagovat na přecházející poškozenou, zejména pokud by se při přecházení zastavila nebo reagovala na volání manžela a učinila nějaký pohyb zpět, necht' se vyjádří znalci k tvrzení Ústavního soudu pod body 11. a 12. na č.l. 519 spisu a necht' znalci uvedou veškeré jimi zjištěné okolnosti a skutečnosti, které by mohly mít význam pro rozhodnutí soudu.

11. Tímto revizním znaleckým posudkem se pak nalézací soud velmi dopodrobna zabývá na str. 9, 10 a 11 odůvodnění napadeného rozsudku a odvolací soud pro stručnost na toto odkazuje, neboť zde jsou závěry ústavního znaleckého posudku velmi dopodrobna rekapitulovány, včetně výpovědi zpracovatele tohoto ústavního posudku, znalce Ing. Mrázka a dopodrobna je pak i reagováno i na výhrady Ústavního soudu (odst. 11. a 12. shora citovaného nálezu). Nalézací soud pak veškeré ve věci provedené důkazy velmi pečlivě hodnotí, a to na str. 11 -13 odůvodnění napadeného rozsudku, a i s tímto se, vyjma procentuálního podílu zavinění poškozené na uvedené nehodě, může odvolací soud zcela ztotožnit a pro stručnost na toto odkázat, přičemž tímto zcela jistě není v rozporu s právním názorem Ústavního soudu, jak se odvolatel domnívá. Právě s ohledem na citovaný nálezný Ústavního soudu byl ve věci vypracován další nový revizní znalecký posudek, který se problematikou velmi podrobně zabýval, přičemž mj. je zde rozvedeno, že jako technickou příčinu nehodového děje, lze označit techniku jízdy řidiče vozidla, konkrétně neregistraci chodkyně v době, kdy se pohybovala v jeho jízdním pruhu mezi středem vozovky a levou polovinou vozidla, neboť pokud by v této době řidič registroval chodkyni a reagoval na ni s následným brzděním, pak by mohl zastavit před místem střetu. Pokud řidič nebyl v této době schopen chodkyni registrovat, když tato se nacházela v jeho jízdním pruhu, rychlost vozidla nebyla přiměřená aktuálním schopnostem řidiče, neregistraci chodkyně, případně rychlost nepřiměřenou schopnostem řidiče, pak lze označit jako prvek, který zapříčinil nehodový děj. Na straně chodkyně by bylo možno označit její pohyb za příčinu nehodového děje tehdy, pokud by měla při svém rozhodnutí pro vstoupení do vozovky zohlednit to, že řidič vozidla na ni nebude reagovat během jejího pohybu v protisměrném jízdním pruhu, v případě takové nereakce by její pohyb přes vozovku vedl k tomu, že řidič vozidla by musel měnit náhle rychlost jízdy po registraci chodkyně. V takovém případě by pak pohyb chodkyně přes vozovku bylo možné označit za prvek nehodového děje, který ho vyvolal. V tomto případě poznatky ohledně průběhu a technické příčiny nehodového děje korespondují s údaji popisovanými v obžalobě. Řidič vozidla měl možnost odvrátit nehodový děj zastavením před místem střetu, pokud by registroval chodkyni, která se již nacházela v jeho jízdním pruhu, chodkyně pak mohla odvrátit nehodový děj, pokud by reagovala na pohyb vozidla v přerušení přecházení a setrváním ve vozovce do doby, než by jí bylo umožněno dokončit přecházení. Ta však vstoupila do vozovky takovým způsobem, že řidiče by nutila k náhlé změně rychlosti jízdy, pokud tento by na ni nereagoval v době, kdy se pohybovala v protisměrném jízdním pruhu. Přitom pohyb chodkyně byl uvažován jako přímočarý, nepřerušovaný, jakékoliv přerušování či změna směru pohybu chodkyně by vedla k tomu, že chodkyně by se nacházela po delší dobu před vozidlem v jeho jízdním pruhu, přičemž z dostupných podkladů nevyplývá žádný jednoznačný a věrohodný poznatek o tom, že by se chodkyně při přecházení vozovky měla zastavit nebo dokonce měnit směr chůze zleva doprava. Případné zdržení pohybu chodkyně přes vozovku v podobě zastavení či změny směru chůze, by

v podstatě prodlužovalo dobu, po kterou se chodkyně nacházela před vozidlem či v jeho jízdním pruhu. S ohledem na popisované okolnosti neregistrace chodkyně řidičem, by pak takový stav prohluboval míru nereakce řidiče na chodkyni nacházející se v jeho jízdním pruhu či dokonce před jeho vozidlem. Pokud jde o výhrady k předchozím znaleckým posudkům, ty mají společný jmenovatel, a to ve volbě reakční doby, kdy běžně uvažovaná délka reakční doby je kolem 1,0 s a tato se v závislosti na denní době a výhledových poměrech zásadně nemění. V závislosti na denní době a výhledových poměrech se významně mění vzdálenost na jakou je řidič schopen spatřit objekt – chodce, tedy vzdálenost, ve které nastane počátek reakce řidiče. Je přitom zjevné, že ve dne by řidič registroval chodkyni téměř neomezeně během celého jejího pohybu přes vozovku, v důsledku toho by pak denní situace neznamenal omezení řidiče z hlediska rychlosti jízdy, to pak neznamená ani běžná situace v noční době v obci, protože řidič je schopen registrovat chodce v noční době v dosvitu tlumených světel na vzdálenosti alespoň 30 m, což je přibližně dráha na zastavení z rychlosti 50 km/hod. Pokud řidič je schopen registrovat chodce na vzdálenost kratší než 30 m, jak se patrně stalo i v tomto případě, pak toto může být způsobeno zhoršenými schopnostmi řidiče registrovat chodce ve vozovce nebo ztíženými podmínkami z hlediska viditelnosti chodců ve vozovce. V obou případech toto řidič může ošetřit nižší rychlostí, která by dovolovala zastavení před chodcem a jeho registraci s běžnou reakční dobou kolem 1,0 s. Pokud jde o oba znalecké posudky, výhrady lze uvést k tomu, že nedostatečně vysvětlily princip dané dopravní situace, která spočívá v tom, že řidič při aktuální rychlosti není schopen zastavit na vzdálenost, na jakou zaregistruje chodce ve svém jízdním pruhu. Zda tato neschopnost zastavení byla primárně dána tím, že řidič nedostatečně sledoval situaci, nebo tím, že se pohyboval rychlostí neadekvátní podmínkám (viditelnosti), nelze z technického hlediska zcela uzavřít, ale příčina nehodového děje vždy zůstává v tomto směru v technice jízdy řidiče vozidla.

12. Odvolací soud musí poukázat na to, že v tomto případě skutečně byla pozornost řidiče, jak sám uvádí, rozptýlena sledováním situace – manželka obžalované, který měl gestikulovat a i nalézací soud dospěl k závěru, že skutečně tento je svými projevy schopen pozornost upoutat, neboť takto činil i v jednací síni. Poškozená však byla na druhé straně vozovky od manžela, tedy v jízdním pruhu obžalovaného, ve směru jeho jízdy, přecházela vozovku v místě, kde není vyznačený přechod pro chodce, nebylo to však tak, že by poškozená z ničeho nic „vběhla“ přímo pod projíždějící vozidlo obžalovaného, nic takového zjištěno nebylo. Obžalovaný jako řidič měl sledovat svůj pruh jízdy a nalézací soud se tímto momentem, kdy byl rozptýlen gestikulací manželky poškozené, velmi dopodrobna zabývá, přičemž i odvolací soud se musí s jeho hodnocením celé situace, s ohledem na řádně provedené důkazy, ztotožnit. Opilost poškozené byla vyloučena, neboť dechová zkouška v době nehody v jejím případě, stejně jako v případě obžalovaného, byla negativní, jak bylo rovněž v doplněném dokazování prokázáno.

13. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit obhajobě, že obžalovaný neměl jinou možnost, a to i při zachování principu omezené důvěry, než narazit vozidlem do poškozené za daných podmínek, kdy není brán v potaz ohlédnutí po svědku S. [redacted] tedy v jistém směru rozptýlení pozorností řidiče, a dále, že objektivně mohl střetu zabránit. To z revizního posudku jednoznačně vyplývá. Nicméně nemůže se odvolací soud ztotožnit s tím, že nehodu zavinil z 50% obžalovaný a z 50 % za to může poškozená, neboť ta přecházela vozovku nikoli na přechodu k tomu určeném, tedy mimo vyznačený přechod, ani ona nebyla dostatečně opatrná, a to za uvedených viditelných podmínek, kdy již byla tma a byly světelné podmínky tak, jak jsou řešeny v posudku. Nicméně to obžalovaného z jeho trestně právní odpovědnosti v případě tohoto nedbalostního přečinu nemůže vyvinut. Z pohledu chodkyně pak má odvolací soud za to, že ta svým rovněž

nestandardním počínáním při přechodu vozovky (nikoli však zcela náhlým vběhnutím pod vozidlo obžalovaného, kdy tato byla v jeho jízdním pruhu již v době, kdy se k ní blížil a měl na ni zareagovat a nebyl-li by rozptýlen gestikulujícím manželem poškozené, zřejmě by na ni i včas zareagoval), zavinila částečně předmětnou nehodu, a to z již uvedených 70 %. Nicméně každý řidič se prostě musí řádně řízení vozidla věnovat a soustředit se na danou situaci, a to i za podmínek, když, jak sám obžalovaný uvedl a nalézací soud to zmiňuje, ví, že kousek od místa se nachází zastávka a zdržují se tam i bezdomovci, je tedy objektivně dána situace, která skutečně zvyšuje riziko mimořádně události atd. Nicméně, právě s ohledem na všechny uvedené skutečnosti, je nutno dle odvolacího soudu vyjádřit podíl zavinění na nehodě ze strany chodkyně j 70%, i tak však dle ustálené judikatury obžalovaný za tento nedbalostní trestný čin odpovídá.

14. Jednání obžalovaného tedy bylo správně kvalifikováno jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obžalovaný jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví, kdy zranění, která poškozená utrpěla, jsou dopodrobna citována ve výrokové části napadeného rozsudku a byla objektivně zjištěna znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. V podrobnostech pak odkazuje v případě výroku o vině odvolací soud na velmi podrobné a pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku ze strany odvolacího soudu, se kterým se zcela (vyjma procentuálního zhodnocení podílu poškozené na nehodě) ztotožňuje.

15. Pokud jde o trest, který byl obžalovanému uložen, odvolací soud jej s ohledem na veškeré okolnosti považuje za trest nepřiměřeně přísný, a to právě s ohledem na dobu, která od uvedené dopravní nehody uplynula. K té došlo 18. 12. 2014, tzn. před 4 ½ lety v době rozhodování odvolacího soudu. Jak ze spisového materiálu vyplývá, v mezidobí, kdy ve věci rozhodoval Ústavní soud a následně došlo z důvodů nálezu Ústavního soudu k novému projednávání případu, kdy původní pravomocný rozsudek byl ve věci zrušen, došlo k rozhodnutí o osvědčení obžalovaného ve zkušební době, která již uplynula. Obžalovaný se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání, a to ani nedbalostního ani úmyslného, ani v kartě řidiče nemá žádný závadový záznam za tuto dobu, jedná se tedy o bezúhonného řidiče, kdy je evidentní, že tento již projednáváním věci před soudem byl v podstatě potrestán, kdy právě s ohledem na velký časový odstup již není třeba nového opětovného postihu obžalovaného, byť by došlo k zápočtu trestu. Jsou tedy dány podmínky pro rozhodnutí dle § 46 odst. 1 tr. řádu a odvolací soud proto rozhodl o upuštění od potrestání obžalovaného, byť obžalovaný popírá, resp. se necítí být viníkem uvedené nehody, faktem zůstává, že nehody lituje a projevil i účinnou snahu o nápravu, přičemž vzhledem k povaze spáchaného nedbalostního přečinu i k dosavadnímu životu obžalovaného lze důvodně očekávat, že již pouhé projednání věci před soudem postačí k jeho nápravě.

16. S ohledem na shora uvedené, rozhodl odvolací soud tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, zrušil tedy napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu toliko ve výroku o trestu a sám dle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu rozhodl tak, že se dle § 46 odst. 1 tr. zákoníku upouští od potrestání obžalovaného.

P o u č e n í :

I) Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

II) Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

V Praze dne 7. srpna 2019

JUDr. Jaroslava Lišková, v.r.
předsedkyně senátu